

A Slomó rabbi szerkesztette Magyar Narancs nem tűrheti a terrorista talmudista szemiták bírálatát?!

Látványos pofozkodással végződött vagy nem végződött Vona Gábor esete a hanukával és Köves Slomó rabbival.

Azzal kezdődött, hogy a pártelnök úr karácsonyi jókívánságokat küldött a bejegyzett magyarországi egyházaknak, köztük az ortodox zsidó Chábád Lubavics közösségnek is. Ennek, az Egységes Magyarországi Izraelita Hitközségnek (EMIH) a vezető rabbija Köves Slomó (lapunk alkalmi szerzője). Azzal együtt, hogy ez persze nem karácsonyi, hanem hanukai jókívánság volt, de ebbe most ne másszunk bele. A többi bejegyzett magyarországi egyház ebből nem csinált különösebb faksznit, a másik magyar zsidó egyház, a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége sem, és erről még lesz szó. Ha Vona úr felköszönti őket, az csak igazán kedves tőle.

Nem tétlenkedett azonban Köves Slomó vezető rabbi úr. Ő rövid, ám tartalmas levélben válaszolt Vona úrnak, ebben konsternációját fejezte ki a köszöntgetés miatt, konsternációja okaként pedig a Jobbik általános és közismert, hát, kicsit antiszemita, antiszemitácska jellegét jelölte meg (ha nem is pont ezekkel a szavakkal). Ennek bizonyítására számos jobbikos megnyilvánulást felidézett; és valóban, a lista nemcsak lényegbe vágó, de lehetne sokkal hosszabb is. Köves úr azzal zárta sorait, hogy sok még a tennivaló az önnácitlanítás mezején (nem ezt a kifejezést használta), és ezek elvégzése után lehet szó bármiféle barátkozásról, közeledésről. Figyelemre méltó az is, hogy Köves úr levelében nem alkalmazott megszólítást, tehát nem úgy kezdte sorait, hogy Tisztelt Elnök Úr, vagy Kedves Gábor, vagy Sehr geehrter Herr Obersturmführer, vagy valami ilyesmi, hanem csak belevágott mondókájába, s ezt értékelhetjük egyfajta célzatos udvariatlanságként is.

Vona pártelnök úr, aki valószínűleg nem erre a reakcióra számított, kedvesnek ugyancsak nem mondható, ám nem kevésbé figyelemre méltó viszontválaszt intézett Köves rabbi úrhoz. Ebben arra hivatkozott, hogy ő megváltozott, ha régen egy kicsit talán olyan nácingernek is tűnhetett (nem pont így fogalmazott), mára nyilvánvalóvá tette, hogy nem az, személyiségének ezt a vonását, ha volt is ilyen, levetkezte. Lehet, hogy zsidóztam, de azt kulturális közegembe való beágyazottságomnak,

intellektuális és politikai felszerkenésemet tápláló eredettalajomnak kell betudni. Vona úr öntörténete nem tér ki arra, hogy a zsidózó (korábbi) Vona (illetőleg Jobbik) és a már nem zsidózó (jelen) Vona (Jobbik) közti átalakulás pontosan hogyan és milyen megvilágosodás útján zajlott, most mindenesetre a jelen Vona meghaladná a magyar magyarok és a zsidó magyarok közti ellentétet, betemetné a „lelki lövészárkokat” a 21. századba lépés égisze alatt és jegyében. Érdekesség, hogy Vona a zsidózást mintegy a párt múltjába utasító hozzászólásában is zsidózik egy kicsit, és a Tanácsköztársaságot meg az ÁVH-t mintha a „zsidók” nyakába akarná varrni.

Még elmesélhetnénk Köves Slomó szereplését a Hír Tv-ben, valamint az ordenáré zsidózást egyfajta alapvető emberi szabadságjogként védelmező vecsési lázadást és ennek várható leverését is – de ne kerülgessük tovább a kását.

Vona és pár értelmesebb párttársa nagyjából belátták, hogy a zsidózással szarra se mennek; és „zsidózás” alatt itt most nem pusztán a „zsidók” szidalmazását értjük, hanem azt a komplett világnézetet, amelynek dobogó szíve és lelke a fajelmélet, fő tétele pedig az, hogy az univerzum főtengelyét a fajok harca forgatja. Egy bizonyos embercsoporthoz („fajhoz”) bizonyos tulajdonságok tartoznak (mindegyikhez más): és ezek a fajra jellemző, a fajt kérlelhetetlenül és visszavonhatatlanul meghatározó tulajdonságok nem megváltoztathatók sem a fajra, sem a fajhoz tartozó egyénre vonatkoztatva, nem felülírhatók semmilyen „neveltetéssel” vagy akkulturációval; ellenben a fajok egyfajta sajátos hierarchiát alkotnak, amelynek tetején az esetek 108 százalékában a fajelméletet valló személy „faja” található. Az, hogy Magyarország modern korszakában a fajelmélet történetesen a zsidókat pécézte ki ellenségnek, történelmi esetlegesség, mindenesetre azt is jegyezzük meg, hogy a Jobbik cigányellenessége ugyanerről a töről fakad.

Ennek a világnézetnek a konzekvens, radikális és öncélú képviselete ma Magyarországon maximum 20 százaléknyi választói támogatásra jó, márpedig Vonát kormányfői ambíciók fűtik, ezért Vonának előbb-utóbb fel kell hagynia a zsidózással – ez lenne a terv. (Legalábbis a nyílt zsidózással: a szubtilis zsidózással egészen messze el lehet jutni a magyar politikában, amint arra biztosan jutna eszünkbe jó példa is.)

Azt is lehetett sejteni, hogy ez, mármint a teli szájjal zsidózástól vett búcsú lesz Vona „néppártosodásának” sarokköve: vagy elveszít mindent (eddig szavazótáborának és kádereinek zömét: a pártját) és nem nyer semmit, vagy ha veszít is a szélen, de többet nyer középen, esetleg nem csak többet, de *elege*t is. (És a fajelmélet-fanatikus, antiszemita szélsőjobb megint politikai képviselet nélkül marad, legalábbis egy időre). Ennek a meccsnek a kimenetelét ma lehetetlen előre látni; Vonát a Jobbik megszokott fórumain már balos zsidóbérencként szidalmazza a falka, s legalább abban biztosak lehetünk, hogy nem merő színjátékról van szó. Az pedig, hogy Vona Gábor politikai személyiségfejlődésének ez a fordulata vajon mennyire „őszinte”, talán mindegy is: ha csak a nyilvánosságban történik meg, azaz ha az eddig nyíltan zsidózó párt vezetése letesz a legdurvább fajelmélet és az annak a jegyében fogant magyarázatok és politikák és megoldások propagálásáról, és ezektől megtisztítja a pártját is, akkor már ettől kicsit jobb lesz mindenkinek ebben az országban. És a nyílt faji uszítás feladását még akkor is értékelnünk kell, ha otthon, a négy fal között ezek az emberek netán továbbra is zsidózni fognak: azaz ha a magánhasználatra szánt világnépeinkben nem változik meg semmi. (Már csak azért is, mert ebben aligha fognak különbözni a magyarországi politikai *mainstream* többségétől. És különben is: ha így is lesz, *per definitionem* nem fogunk értesülni róla.)

Köves a levelében épp ezt – a valódi változást s az őszinte megbánást, a korábbi mocsokságok érdemi magyarázat nélkül hagyását kéri számon Vonán, azt, hogy a pártelnök most túl könnyedén akarna túllépni a Jobbik antiszemita galádságain. És Kövesnek minden alapja megvan ehhez. Abban sem nehéz egyetérteni vele, hogy a zsidózás a magyar magyarok és a zsidó magyarok közti különbségtétellel, egészen pontosan tetszőleges, nekünk nem tetsző polgártársaink zsidóvá

nyilvánításával kezdődik: és Vona a levele tanúsága szerint ezt – hogy ti. nincs *jó zsidózás* – egyáltalán nem érti vagy nem akarja érteni.

De az már kérdés, hogy vajon nem lett volna-e helyesebb némi türelmet és visszafogottságot mutatnia a rabbinak. (Ha már Köves volt az, aki két éve közös, pedagógiai célzatú pálinkázást ajánlott a rasszista jobbikos önkormányzati képviselőnek és a zsidózó roma helyi elnöknek: talán emlékeznek rá, a kiadósat cigányozó mezőtúri Kötél Jánost épp Vona Gábor utasította arra, hogy töltsön el három napot Jónás Tamás hajdúszoboszlói otthonában. De Köves kúrálta a kezdetektől a saját náciizmusából lábadozó Szegedi Csanádot is.) Tényleg rögtön ki kellett-e rúgni Vona kezéből a karácsonyi képeslapot? Bizonyára akadtak volna szavak, mondatok, amelyek úgy fogalmazták volna meg Köves – még egyszer: jogos és megalapozott – fenntartásait, hogy nem akarják okvetlenül a sajátjai előtt is ronggyá alázni Vonát, és megőrzik a párbeszédben maradás lehetőségét. Nehéz szabadulni attól a gondolattól is, hogy épp a kormányzat kedvenc zsidó szervezete tett így szívességet a kormányzatnak. Jól látjuk, hogy a Fidesz propagandagépezete egyszerre igyekszik kompromittálni Vonát saját eddigi szavazói előtt, és azon tömegek előtt, akiket Vona becézott: az előbbieknél azt üzenve, hogy lám, Vona behajolt a „zsidóknak”, az utóbbiaknak meg azt, hogy Vona hiába mondja azt, hogy már nem náci, ha egyszer náci volt. Ez utóbbi állítás hiteléért most már Köves Slomó bejelentkezése is kezeskedik. Aki most elérte azt is, hogy ebben a fontos vitában ő legyen a „zsidó” hang, jóllehet a magyarországi antiszemitaizmus célpontjai és kárvallottjai jóval többen vannak, mint a Chábád gyakorló hívei. (Ehhez persze kellett a másik bejegyzett zsidó egyház, a neológ – s a nem vallásos, ilyen-olyan zsidó identitású polgártársainkhoz is közelebb álló – Mazsihisz érthetetlen passzivitása is.) De bármik legyenek is az EMIH vezetőjének politikai magánszámításai: ha ez volt Vona utolsó próbálkozása a „zsidókkal”, s ha csak ennyin, Köves Slomó egyoldalú levelén fog múlni Vona retirálása, akkor úgyis megette a fene az egészet. Akkor utólag maradéktalanul beigazolódik majd a rabbi minden rosszhiszeműsége.

„Magyar Narancs” által letiltott 2017. 02. 03-i észrevétel:

A magyarok nem a "zsidókat", hanem a Magyarországot elbirtokolni, s ehhez a magyar lakosságot a Nemzeti Stop Só Program Menzareformmal, s az ehhez mérgezőre növelt élelmiszer kálium-tartalommal, pl. a konyhasó helyett árult Star kosher Bonsalt kálisóval, valamint tiszta ivóvizet inni nem engedéssel stb. (lásd Talmud Taanith 10 a. lap) legyilkolni és ivartalanítani próbáló "talmudista terrorista szemitákat" utálják. A bizonyítékokat lásd a www.tejfalussy.com honlapom "Antiszemitizmus" stb. rovataiban.

Budapest, 2017. 02. 03.

Tejfalussy András

„Sajnos ki vagy tiltva 9999-12-31 23:59:00 -ig”.